

Pač je še slišal nekaj hipov za seboj vrišč svojih ženic in hčerk, ki jih je brez izbere in brez usmiljenja morila kosmata roparica. Potem ni slišal nič več, kakor da je od groze oglušel in izgubil povsem vso zavest razen te, da je treba na žive in mrtve bežati, bežati, leteti, leteti.

Kako je prišel domov, bi res ne vedel in ne mogel povedati. Kar naenkrat je zletel čez plot in padel na domače dvorišče, dasi je že mislil, da ga ne bo videl nikoli več. Komaj se je privlekel do gnoja. »Kik-rik! Kik-kih!« je še izdihnil tam dva tri kikce, pa je obležal kakor v resnici mrtev.

Putke, kar jih je ostalo še doma, so se zbrale ob njem, ga od vseh strani prestrašeno ogledovale in sožaljno kokodajskale.

Polagoma pa je vendar oživel. In ko so pribežale in prifrftale na dvorišče in na gnoj še dve kuri in tri jarike in so kokodajsale in vpile kakor za smrt, se je postavil celo pokoncu in se razkoračil in razkačil: »Take nespametnice! Ali nisem rekel: pamet in previdnost!«

»O, ko nas ne bi bili vi zvabili v gozd, bi bile moje sestre še žive,« je očitaje javkala prižasta jarika, napol še pišče.

»Norica ti, ti oslè ti neumno,« jo je ostro okregal petelin, »same so krive. Kaj pa me niso poslušale, ko sem pa vendar svaril: Nikarte se prenačliti! Le pamet in previdnost! Če bi me bile poslušale in ubogale, vse bi se bile rešile, kakor sem se jaz.«

Tako je rekel in se je sam sebi zazdel zelo moder in junaški. Razkoračil se je še bolj, razkračil peruti, visoko povzdignil glavo, da je greben kar žarel v solncu — pač pravi petelin na gnoju.

A. J. Javorski:

Pomlad.

Že črni trn je zacvetel —
 oj prišla je pomlad!
 Na ravno polje zdaj bom šel —
 orat in pa sejati!

Konjiča dva napregel bom
 in v brazdo ju pognal —
 za plugom v brazdi stopal bom
 in branal in sejati.

Nad mano solnce stalo bo,
 pod njim škrjanček pel —
 pa srce se smejalo bo,
 da bi ves svet objel.

In ko bom delo dokončal,
 zavriskam v solčni dan —
 in črni trn se bo smejal,
 prepevala ravan ...

